

Milbacher Róbert

Töredékek a hazatérésről

1.

... mert azokért a kései
utolsóként lett volna érdemes.

2.

„Atyám háza fényben áll;
öreg szülők a házban.
Az első, aki nem ismer rám,
a kutya lenne.”

3.

A fiú botjára dől. Figyeli,
hogyan hordják szét.

4.

Végezetül elmondott egy példázatot
a zsoldosról: „... aztán a falhoz csapta
a kisiút, hiszen az elkezdett cirógatás
folytatásra várt.”

5.

Tud hát erről a szégyenlős, tétova
mozdulatról is.

Newton-variációk

„Mindig is a magára hagyott test nyugalma,
az egyenes vonalú görbülés érdekelt csupán.
Ám a koccanások örökké elhaló csöndjében
alig-alig képzelhető el folytatás.”

*

„Így járom végig újra az ismerős helyeket
mindig fejet hajtva ott, ahol fejet hajtani
kell. Megérintem mind a kedves sarkokat,
s a kiszögelléseket egyaránt.

Végül én is motoszkálok csak
mint, aki semmit sem talál.”

* *

A méhrákos Szendrey Júlia szobájába toppanó
P. S. lassanként a nyitott ablak felé húzódik
az őszi kertre, a hervadásra hivatkozván.

(Persze a szagról van szó, az oszló hús
orrfacsaró szagáról inkább.)

* * *

Az angyalok legszomorúbbik rendjéből valók,
akik szüntelen a várost járják hajnaltájt,
s kiknek csak kételemeletnyi hiábavaló csapkodás
után lesz bizonyossá a szárnyatlanság.

(Groteszk baleset: egyenletesen gyorsuló,
egyenes vonalú zuhanás.)

* * * *

„Gyönyörű minden angyal!”

